

Arrest

nr. 266 512 van 12 januari 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DE SCHUTTER
Brusselsesteenweg 54
2800 MECHELEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 1 oktober 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 augustus 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 november 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 december 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DARESHOERI *loco* advocaat B. DE SCHUTTER en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 5 januari 2020 België binnen en verzoekt op 14 januari 2020 om internationale bescherming. Op 30 augustus 2021 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van verzoekster tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 31 augustus 2021 aangetekend wordt verzonden aan verzoekster en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Azeri, afkomstig uit Teheran. U bent Iraans staatsburger. U bent getrouwd met M.S. en samen hebben jullie twee dochters N. en L. die momenteel allebei bij uw echtgenoot in Iran verblijven.

In de maand tir van 1388 (juni-juli 2009, Gregoriaanse kalender) begon u met uw politieke activiteiten. Zo ging u met uw man, die toen nog uw buurman was, en een vriendin vier keer deelnemen aan de betogingen in Teheran. U was op dat moment gehuwd met een man genaamd R.H., maar jullie woonden niet samen. U kon naar de betoging gaan en uw ouderlijk huis verlaten dankzij een smoes. Op de betoging werd M. gearresteerd en hij werd naar de gevangenis van Evin gebracht waar hij anderhalve maand verbleef. Daarna stopte hij met zijn politieke activiteiten. U kreeg echter geen problemen naar aanleiding van deze arrestatie. U kon scheiden van R.H. en trouwde in 1390 (2011-2012) met M. Uw man kende problemen in Teheran met de Basij omdat ze wisten dat uw man betoogd had tegen het regime. De Basij sloegen de ruiten in van zijn biljardzaal en namen ook een keer zijn hond mee. Door deze problemen besloten jullie te verhuizen naar het eiland Kish waar u een reisbureau uitbaatte. In Kish kreeg M. regelmatig telefoonoproepen van de Basij waarin ze hem en zijn familie bedreigden. In 1396 (2017-2018) postte u een bericht op uw Instagram waarin u uw ontevredenheid tegenover het regime uitte. Niet veel later kreeg u van de organisatie die de vergunningen aflevert een brief dat u uw bedrijf moest sluiten. U ging naar de organisatie maar zij vertelden u dat u niet langer een vergunning kreeg om uw reisbureau uit te baten. Daardoor verhuisden jullie terug naar Teheran. In dey 1397 (december 2018- januari 2019) ging u nogmaals met uw vriendin M.S. betogen waar u na drie uur gearresteerd werd. De autoriteiten staken u in een busje en u werd naar een isolatiecel gebracht. U werd voor twee maanden en 10 dagen opgesloten. In die periode werd u drie keer ondervraagd. U werd beschuldigd van sympathie met de Sjah en M.R. U werd er geschopt en geslagen waardoor u flauwviel. Uiteindelijk werd u vrijgelaten door het tekenen van een verklaring waarin stond dat u indien u nogmaals zou deelnemen aan een betoging u een gevangenisstraf zou krijgen. Na uw vrijlating kreeg u te maken met een miskraam. Uw woede voor het regime werd alleen maar nog groter. In aban 1398 (oktober-november 2019) waren er opnieuw rellen in Iran en u nam nogmaals deel met M.S. aan een betoging. U zag hoe M. werd gearresteerd en ging onmiddellijk naar het huis van uw tante. U kreeg te horen dat de autoriteiten naar uw huis waren geweest en ook naar het huis van uw vader. Op dat moment besloten u en uw echtgenoot om het land te verlaten.

U verliet Iran op 4 azar 1398 (25 november 2019) samen met uw man en jullie twee dochters. Jullie reisden via Salmas naar Van in Turkije. In Van namen jullie een bus naar Istanbul. Op 15 dey 1398 (5 januari 2020) nam u het vliegtuig naar Nederland waar uw zus u kwam ophalen. De smokkelaar had gezegd dat u eerst moest gaan en uw man en kinderen u achterna zouden reizen. Echter verdween de smokkelaar en bleef uw man achter in Turkije waardoor hij twee weken later terugkeerde naar Iran. Sindsdien verblijft uw man met de kinderen in Pakdasht bij zijn moeder. Een week of tien dagen na zijn terugkeer werd uw man ondervraagd door de autoriteiten over uw verblijfplaats. Uw man overtuigde de autoriteiten dat u hem had verlaten. Ook na uw betoging voor de Iraanse ambassade in België op 8 maart kreeg uw echtgenoot bezoek van de autoriteiten waarop ze hem vroegen of u zou terugkeren naar Iran.

In België werd u herenigd met uw zus A.G. en uw broer H.G. (alias S.G. ; o.v. x.xxx.xxx; xx/xxxxx), die op 17 januari 2018 de vluchtelingenstatus toegekend kreeg. Op 14 januari 2020 diende u in België een verzoek om internationale bescherming in.

In België werd u geconfronteerd met ongewenst seksueel gedrag waartegen u een klacht indiende.

Bij terugkeer naar Iran vreest u dat u gearresteerd zal worden en minstens 20 jaar in de gevangenis zal belanden en u uw kinderen niet meer zal zien omwille van uw oppositiepraktijken in Iran en België.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u een kopie van uw shenasnameh, een kopie van de eerste pagina van de paspoorten van uw kinderen en echtgenoot, kopieën van twee attesten van uw huisarts over uw psychisch welzijn, een foto van uw man, een medisch verslag van M., een visitekaartje van M. zijn immo-kantoor Kish, een kopie van het diploma immobiliën van M., een kopie van de oproepingsbrief gericht aan M. in januari 2017, een foto van uw miskraam met uitleg, een kopie van de attest klachtneerlegging naar aanleiding van uw aanranding, een kopie van de foto's van smokkelaar, een kopie van uw oproepingsbrief voor de rechtbank, een kopie van de foto's van M.'s deelname aan een betoging, een kopie van foto's van uw deelname aan de demonstratie ter gelegenheid van de internationale vrouwendag op 8 maart 2021, een kopie van de foto's van uw kinderen, een kopie van uw getuigschrift in verband met uw gezinssamenstelling, een kopie van de

identiteitskaart van uw zus A.G. en een foto van M. tijdens de betoging van 2009. Na het persoonlijk onderhoud stuurt uw advocaat nog foto's door van jullie huwelijksakte, uw trouwfoto's en documenten van de rechtbank.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Daarnaast blijkt uit het medisch verslagen d.d. 07.01.2020 en 19.01.2021 dat u neerlegt en uit uw verklaringen dat u onderzocht werd door een dokter in verband met uw psychische toestand (CGVS, p. 15, 17). Uw huisarts geeft aan dat u ongelukkig en depressief bent omdat u gescheiden bent van uw dochters en angst, depressieve klachten, slaapstoornissen, afwezigheid en stress ervaart door traumatische gebeurtenissen. Uit de voorgelegde documenten blijkt echter nergens dat u niet in staat zou zijn op een volwaardige, functionele en zelfstandige wijze uw procedure te doorlopen en deel te nemen aan het persoonlijk onderhoud. U heeft tijdens uw persoonlijk onderhoud met het CGVS overigens ook zelf nergens aangehaald dat u niet in staat zou zijn om volwaardige verklaringen af te leggen (CGVS, p. 3). U formuleerde ook geen bezwaar tegen het plaatsvinden van het onderhoud, dat op normale wijze heeft plaatsgevonden en waarbij er geen problemen werden vastgesteld (zie notities van het persoonlijk onderhoud in uw administratief dossier). Gelet op voorgaande moet dan ook worden besloten dat uw medische situatie niet van aard is om aan te tonen dat het standaard-procedureverloop in het gedrang zou zijn en er zich bijkomstige steunmaatregelen opdringen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier in uw hoofde niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Bij terugkeer naar Iran vreest u dat u gearresteerd zal worden en minstens 20 jaar in de gevangenis zal belanden en u uw kinderen niet meer zal zien omwille van uw oppositiepraktijken in Iran en België (CGVS, p. 23).

Eerst en vooral moet er benadrukt worden dat dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u aangehaalde problemen in Iran. Zo wordt uw geloofwaardigheid ondermijnd door een aantal markante ongerijmdheden tussen uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud. Vooreerst is het opmerkelijk dat u bij de DVZ verklaarde zelf geen problemen te hebben gekend in Iran. U beriep zich bij uw aanmelding op de problemen van uw echtgenoot M.S. en verklaarde dat u vreest gearresteerd of geëxecuteerd te worden wegens de problemen die uw man kreeg met het Iraans regime (Vragenlijst CGVS, vragen 3.4, 3.5, d.d. 20.02.2020). Echter haalt u tijdens het persoonlijk onderhoud d.d. 16.04.2021 plots aan dat u zelf ook problemen had in Iran en u daardoor genoodzaakt werd Iran te verlaten (CGVS, p. 3). Het is echter noemenswaardig dat u op de DVZ niet alleen verzweeg dat u ook zelf vervolgingsfeiten had meegemaakt, maar u ook niet kenbaar maakte dat u reeds in het verleden gearresteerd werd en opgesloten werd voor twee maanden en 10 dagen. Nochtans werd u bij de DVZ expliciet gevraagd of u ooit gearresteerd werd, een vraag die u negatief beantwoordde (CGVS, p. 22; Vragenlijst CGVS, vraag 3.1, d.d. 20.02.2020). U maakte ook niet kenbaar dat u gezocht wordt door de Iraanse autoriteiten wegens het deelnemen aan betogingen in Iran (CGVS, p. 21-22). Integendeel, u sprak louter over de oppositiepraktijken die u man gehad zou hebben en repte met geen woord over uw eigen deelnames aan betogingen (Vragenlijst CGVS, vragen 3.4 en 3.5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud verklaart u dat u enkel over uw man sprak omdat u niet wou dat de asielinstanties kennis zouden krijgen over uw eigen problemen (CGVS, p. 3). Uw vergoelijking dat u op dat moment door de stress niet wou vertellen over uw eigen problemen en geen vertrouwen had in de asielinstanties is niet ernstig (CGVS, p. 3-4). Er kan van een verzoeker die een verzoek om internationale bescherming indient verwacht worden dat hij eerlijk is over zijn/haar asielmotieven. Daarnaast heeft u een zus in België. Er mag van u verwacht worden dat u op de hoogte bent dat België een veilig land is waar u voluit kan spreken over uw eigen

problemen. U moest echter overtuigd worden door uw zus en u wou pas over uw eigen problemen vertellen nadat zij u verzekerde dat het hier geen probleem is (CGVS, p. 4). Een verzoeker die de autoriteiten van een derde land om internationale bescherming vraagt dient deze autoriteiten volledig in vertrouwen te nemen. Er kan allerminst geloof worden gehecht aan uw these dat u wel internationale bescherming aanvraag in België en u hiervoor de oppositiepraktijken van uw man en de vervolgingsfeiten die hem te beurt vielen aangaf maar u uw persoonlijke betrokkenheid niet durfde toe te geven. Bovenstaande tegenstrijdigheden halen dan ook volledig het geloof in uw asielmotieven onderuit.

Dit zijn echter niet de enige inconsistenties tussen uw verklaringen bij de DVZ en het persoonlijk onderhoud. Zo verklaarde u op de DVZ dat uw man anderhalf jaar geleden een briefje kreeg van de revolutionaire rechtbank om zichzelf aan te melden. Hij is daar niet naar toe geweest en jullie verlieten de stad Kish en vertrokken naar Teheran, zo verklaarde u (Vragenlijst CGVS, vraag 5, d.d. 20.02.2020). Wanneer u tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd wordt naar deze brief blijkt al snel dat deze brief van de revolutionaire rechtbank waardoor jullie besloten Kish te verlaten, geen brief van de revolutionaire rechtbank is, maar u zelf toegeeft dat dit een brief van de stad Kish is (CGVS, p. 17, 25-26). U haalt aan dat het een elektronische inschrijving is, maar zelf niet weet hoe het allemaal in elkaar zit (CGVS, p. 17). U verklaart ook dat uw man geweest is om alles in orde te brengen (CGVS, p. 26). Geconfronteerd met uw vorige verklaringen bij de DVZ antwoordt u dat dit van 1388 (21 maart 2009 – 20 maart 2010), zo'n tien jaar voor uw vertrek, dateert en u de vorige keer zo weinig wou vertellen over uzelf dat u niet weet of u die info gegeven heeft of niet (CGVS, p. 26). Deze verklaring raakt kant noch wal. Het niet vermelden van uw eigen betrokkenheid en problemen zou u er niet van mogen weerhouden de problemen van uw echtgenoot eensluidend voor te stellen. Als u vervolgens gevraagd wordt of er ook een brief is van 1388 antwoordt u dat u denkt van niet waarna u plots van onderwerp verandert en begint over de foto's van de betoging waar uw man op staat (CGVS, p. 26). Ook over jullie bij de DVZ opgegeven vluchtaanleiding, namelijk het brandongeval waar volgens u uw man voor verantwoordelijk werd gesteld door de Basij, (Vragenlijst CGVS, vraag 5, d.d. 20.02.2020) blijkt u plots op het CGVS met geen woord meer over te reppen. Bovenstaande tegenstrijdigheden raken aan de essentie van uw vluchtmotieven en halen bijgevolg het geloof in uw beschermingsnood verder onderuit.

Omtrent de verblijfplaats van uw echtgenoot bent u wederom niet consistent. Zo verklaarde u op de DVZ dat uw man, na uw vertrek naar Nederland, de kinderen naar Iran terug bracht en terugkeerde naar Turkije, waar hij nog steeds in Istanbul (Turkije) zou verblijven (Verklaring DVZ, vraag 15a, vraag 31, d.d. 20.02.2020). Nochtans verklaart u tijdens het persoonlijk onderhoud dat uw man twee weken na uw vertrek naar Nederland terugkeerde naar Iran samen met de kinderen omdat ze lastig waren, en hij sindsdien samen met de kinderen bij zijn moeder in Pakdasht verblijft (CGVS, p. 7-8, 10-12). Geconfronteerd met deze inconsistentie antwoordt u gewoonweg 'nee' en herhaalt u uw laatste versie, namelijk dat hij met de kinderen in Iran is gebleven (CGVS, p. 11). Het ontkennen van eerdere verklaringen kan uiteraard niet volstaan om de tegenstrijdigheid weg te nemen.

Uw verklaringen betreffende uw paspoort zijn ook inconsistent. U verklaarde op de DVZ dat uw paspoort nog bij uw man in Turkije ligt (Verklaring DVZ, vraag 24), terwijl u tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart dat u uw paspoort niet meenam naar Turkije en achterliet in Iran (CGVS, p. 9-10). U vermoedt dat uw paspoort bij uw schoonmoeder ligt in Iran (CGVS, p. 10). Daarop wordt u gevraagd om een kopie van uw paspoort door te sturen naar het Commissariaat waar u mee instemt (CGVS, p. 10). Op 22 april 2021 ontving het CGVS echter een email van uw advocaat waarin staat dat uw paspoort werd meegenomen door de politie. Verdere uitleg wordt er in de email van uw advocaat niet verschaft. Aangezien u geen gewag maakt van een inval van de autoriteiten tijdens uw persoonlijk onderhoud zou er in zeven dagen sinds uw laatste contact met uw familie op 15 april 2021 een inval zijn gebeurd door de autoriteiten in het huis van uw schoonmoeder en zou juist het stuk dat het CGVS u vroeg meegenomen zijn. In het licht van de eerder vastgestelde tegenstrijdigheid kan er aan een dergelijke toevalligheid geen geloof worden gehecht (CGVS, p.7). Daarnaast werd u ook gevraagd om een volledige kopie van het paspoort van uw man door te sturen, wat u ook naliet te doen (CGVS, p. 15, 17). Dat u over een dergelijk cruciaal stuk afwijkende verklaringen aflegt wijst er sterk op dat u doelbewust tracht om uw paspoort achter te houden, omdat hierin informatie, zoals een uitreisstempel, staat die niet in overeenstemming te brengen is met de inhoud van de door u op het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen.

Bovenstaande inconsistenties raken aan de kern van uw asielaanvraag. Nochtans verklaart u de tolk bij de Dienst Vreemdelingenzaken goed te hebben begrepen en werden uw verklaringen aldaar aan u voorgelezen en tekende u ter goedkeuring (CGVS, p. 3; CGVS Vragenlijst; Verklaring DVZ). Deze vaststellingen ondermijnen volledig het geloofwaardige karakter van uw voorgehouden asielaanvraag.

Ook over de betogingen waar u in het verleden aan deelnam blijft u vaag en oppervlakkig. Over de eerste betogingen in de maand tir van 1388 (juni-juli 2009) verklaart u dat u vier keer deelnam samen met uw toenmalige buurman, die nu uw echtgenoot is, en een vriendin (CGVS, p. 21). U past al snel uw verklaringen aan en vertelt dat u vier keer heeft deelgenomen aan deze betogingen, maar slechts twee keer met uw huidige echtgenoot (CGVS, p. 23). Volgens uw verklaringen werd uw echtgenoot tijdens deze betoging gearresteerd, maar wanneer er u wordt gevraagd of u voorzorgsmaatregelen heeft genomen na zijn arrestatie antwoordt u eenvoudigweg 'nee' (CGVS, p. 24). Als verklaring werpt u op dat er niet zoveel gsm's met camera waren en u slechts vier keer geweest bent naar de betoging (CGVS, p. 24). Het was ook niet gemakkelijk om mensen te herkennen volgens u (CGVS, p. 24). Wanneer u geconfronteerd wordt met het feit dat uw echtgenoot daar wel gearresteerd werd en hij gemakkelijk onder dwang kon bekennen dat u daar ook was, vergoelijkt u dat hij meestal alleen ging, jullie niet zoveel contact hadden en u jong was en niet stil stond bij dergelijke zaken (CGVS, p. 24). Uw uitleg kan uw optreden niet verklaren aangezien jullie al sinds jongs af burens zijn en u initieel verklaart samen met hem naar de betoging te zijn geweest. Naast bovenstaande vaststellingen over uw persoonlijke deelname aan betogingen in Iran dient er eveneens op gewezen te worden dat u nalaat de aanwezigheid van uw echtgenoot op deze evenementen aan te tonen. Tijdens het persoonlijk onderhoud legt u ook een foto van op het internet voor waar u over verklaart dat dit uw echtgenoot is in het groen gewaad tijdens de betoging van 2009. Echter kan aan de hand van deze foto niet vastgesteld worden dat deze persoon effectief uw echtgenoot zou zijn. In het beste geval dat dit effectief zo is, moet er bovendien opgemerkt worden dat volgens uw verklaringen uw echtgenoot al enige tijd zonder verdere problemen in Iran verblijft bij zijn moeder (CGVS, p. 28). Het is weinig overtuigend dat indien u een dergelijke vrees voor vervolging zouden hebben omwille van jullie deelname aan betogingen uw echtgenoot enkel niet mag werken voor de staat en geen verzekering zou krijgen voor zijn werk (CGVS, p. 28).

De betoging van dey 1397 (december 2018 -januari 2019) waar u gearresteerd werd bevat ook één groot hiaat. Zo is het merkwaardig dat u enkel nog weet dat de betoging plaats vond in de maand dey van 1397, vermoedelijk op een maandag, maar ook dat weet u niet zeker (CGVS, p. 29). Maar wat frappanter is, is dat u zelfs niet meer wanneer u gearresteerd werd, wat toch een vrij impressionante gebeurtenis in uw leven moet geweest zijn (CGVS, p. 29). Ook deze vaststelling komt uw geloofwaardigheid niet ten goede.

Bijkomend is het vreemd dat u geen informatie heeft over het lot van uw vriendin M.S. Zo weet u niet wat er met haar gebeurd is na haar arrestatie (CGVS, p. 31). U vermoedt dat ze werd vrijgelaten omdat het haar eerste keer was, maar daar blijft het ook bij (CGVS, p. 31). Er wordt u tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd of u nog contact hebt gehad met haar waarop u ontkenkend antwoordt, volgens u omwille van uw eigen problemen (CGVS, p. 31). Nochtans vloeien uw problemen rechtstreeks uit haar problemen voort. Wanneer u gevraagd wordt of uw man in Iran meer informatie heeft proberen te krijgen over haar lot, antwoordt u nogmaals dat het algemeen zo is in Iran dat je wordt vrijgelaten de eerste keer (CGVS, p. 31). Uw desinteresse in het lot van uw vriendin M.S. is frappant, zeker aangezien u vermoedt dat ze waarschijnlijk is vrijgelaten omdat het haar eerste keer is (CGVS, p. 31). U zou via haar te weten kunnen komen of zij uw naam heeft vermeld tijdens haar arrestatie en wat ze verteld zou hebben aan de autoriteiten. Er moet ook opgemerkt worden dat uw echtgenoot M. zich momenteel in Iran bevindt en gemakkelijk contact zou kunnen opnemen met haar aangezien hij haar ook kent, maar ook dat laat u na te doen. Er kan van een verzoeker om internationale bescherming verwacht worden dat die zich zo goed mogelijk informeert over zijn zaak, maar uw onverschilligheid zet nogmaals de geloofwaardigheid van uw relaas op de helling. Het geloof in deze vervolgingsfeiten waarop u uw terugkeervrees steunt wordt door bovenstaande vaststellingen verder onderuit gehaald.

Bovenstaande vaststellingen doen besluiten dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorstelling dat u betrokken was bij oppositiepraktijken in Iran en dat u hierdoor gevisieerd wordt door de Iraanse autoriteiten. Hierdoor kan er ook geen geloof meer worden gehecht aan het bezoek van de Iraanse autoriteiten naar aanleiding van de arrestatie van M.S. (CGVS, p. 13). Over de bezoeken van de Iraanse autoriteiten heeft u ook bijzonder weinig informatie. U vertelt enkel dat ze uw echtgenoot meenamen een week of 10 dagen nadat hij uit Turkije terugkwam (CGVS, p. 12). Zo weet u niet zeker welke diensten hem meenamen en naar welk kantoor ze hem meenamen (CGVS, p. 13). Ook betreffende het bezoek na de betoging kunt u niet vertellen wanneer ze langskwamen (CGVS, p. 13).

In België nam u deel aan één door de partij PJAK georganiseerde betoging voor de Iraanse ambassade. Aangezien uw politiek engagement in België een uiting is van politieke overtuiging die u tot uw oppositiepraktijken in Iran aanzette plaatst het geheel van voorgaande menig vraagteken bij de

oprechtheid van het door u verklaarde politiek engagement in België. U bent etnische Azeri (Verklaring DVZ, d.d. 20.02.2020, vraag 6d) en alhoewel u verklaart dat de ideologie van een Koerdische partij waarvan u even moet nadenken over de naam alvorens u PJAK antwoordt, u aanspreekt (CGVS, p. 8) is het duidelijk dat u niet geassocieerd zal worden met de partij. Via een vriend kwam u in aanraking met de partij (CGVS, p. 28). Gevraagd wat in hun ideologie u aanspreekt kunt u enkel aanhalen dat ze veel respect hebben voor vrouwenrechten (CGVS, p. 28). U haalt zelf aan dat uw gedachten bij uw kinderen zitten en u weinig heeft kunnen doen voor de partij (CGVS, p. 28). U weet zelfs de afkorting van de partij niet en geeft toe dat u geen andere zaken besproken heeft met uw vriend over PJAK (CGVS, p. 28-29). Gevraagd of u als Azeri zich mag aansluiten bij de partij antwoordt u bevestigend, u zou zich zelfs geïnformeerd hebben (CGVS, p. 28). Dit is verrassend aangezien PJAK geen goeie relatie heeft met Turkije, waarmee de Iraanse Azeri's historische en culturele banden hebben. Bovendien rijzen er vraagtekens bij uw verklaring dat u blij te zijn geweest na die ene betoging, maar u daarna wel heel bang was, onder andere ook voor uw kinderen (CGVS, p. 29). Dit is vreemd aangezien u volgens uw verklaringen reeds verschillende keren deelnam in Iran aan betogingen en u daar verklaart bereid te zijn om uw leven op te offeren voor de strijd (CGVS, p. 25). Dit is heel tegenstrijdig met uw strijd lust in Iran, terwijl u op dat moment ook al kinderen had. Deze strijd lust zet u duidelijk niet verder in België aangezien u slechts één keer deelnam aan een betoging. De neergelegde foto's kunnen uw deelname maar niet uw oprechte overtuiging achter uw beweegredenen aantonen. Bovendien is het ook eigenaardig dat u niet geïnformeerd heeft bij uw vriend met wie u naar de betoging ging of hij en zijn familie in Iran ook problemen kregen (CGVS, p. 29). Volgens u vroeg u het niet omdat u meer gefocust bent op uw eigen problemen en hij vrijgezel is, wat een ongegronde uitleg is aangezien u zelf aanhaalt schrik te hebben gehad na de betoging (CGVS, p. 29). Op basis van deze eenmalige deelname aan een betoging tegen het Iraanse regime in België kan bezwaarlijk aangenomen worden dat het Iraanse regime in u, een Azeri, een aanhanger van de partij PJAK zou zien. U verklaart immers zelf dat u slechts deel maakte van het geheel van betogers en geen speciale rol vervulde (CGVS, p.20). Bovendien droeg u, zoals blijkt uit de neergelegde foto's, tijdens de betoging een mondmasker en was u bijgevolg niet herkenbaar. Dat u omwille van uw deelname aan deze betoging als lid van de oppositie gepercipieerd zou worden door het Iraanse regime en u om deze reden vervolging zou riskeren vanwege de Iraanse overheid kan dan ook niet aanvaard worden.

Evenmin kan de these die uw advocaat aan het einde van uw persoonlijk onderhoud verwoordde gevolgd worden. Uw advocaat gaf aan dat uw familie als modern en vrijzinnig in de gaten zou lopen omdat u en uw broers en zussen niet meer religieus zijn en uw broer in België als protestant erkend is. Hierdoor zou het voor u wel lastig zijn in Iran (CGVS, p.32). Hoewel u inderdaad verklaart niet meer gelovig te zijn geeft u aan dat al sinds lang geleden uw geloof verloor (CGVS, p.5). Hoewel u herhaaldelijk gevraagd werd naar al uw asielmotieven gaf u nergens aan problemen te hebben ondervonden omdat u niet meer religieus was of vreesde hierdoor in de toekomst problemen te krijgen. De veronderstelling van uw advocaat dat u het "lastig" zou hebben omwille van uw gebrek aan een geloofsovertuiging, de bekering van uw broer of de perceptie dat uw familie modern is ziet zich nergens weerspiegeld in uw verklaringen waardoor dit asielmotief dan ook niet weerhouden kan worden. Wat betreft het vluchtelingenstatuut dat toegekend werd aan uw broer moet er opgemerkt worden dat het CGVS elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis moet onderzoeken en hierbij dient rekening te houden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de feitelijke situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek. In casu haalde uw broer net zoals u strikt persoonlijke motieven aan waardoor het loutere feit dat hij als vluchteling erkend werd dan ook niet betekent dat er ook in uw geval beslist moet worden tot toekenning van een beschermingsstatuut. Uit het geheel van de vaststellingen blijkt op afdoende wijze dat u geenszins aannemelijk hebt gemaakt dat er in uw hoofde geen internationale beschermingsnood bestaat.

U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er bij terugkeer naar Iran in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

De overige voorgelegde documenten die nog niet eerder werden besproken wijzigen voorgaande conclusie niet. Uw identiteit en nationaliteit, zoals aangetoond door een kopie van uw shenasnameh staat immers niet ter discussie. De eerste pagina uit de paspoorten van uw echtgenoot en kinderen bevestigen hun identiteit. De kopie van uw zus haar identiteitskaart toont aan dat uw zus de Belgische nationaliteit heeft. Daarnaast legt u ook een documenten neer betreffende de gezinshereniging met uw man en kinderen in naam van uw zus A. Deze stukken hebben echter geen bewijskracht voor uw

asielrelaas. Het visitekaartje van M. zijn immokantoor en zijn diploma immobiliën tonen slechts aan dat uw man afgestudeerd en tewerkgesteld werd in de immobiëlesector. De foto's en bijhorende informatie betreffende de dood van uw smokkelaar hebben noch bewijskracht inzake uw asielmotieven noch kunnen deze stukken aantonen dat u van een smokkelaar gebruik zou gemaakt hebben om Iran te verlaten (CGVS, p.17-18). Het attest die u neerlegt in verband met de klacht gaat over feiten in België gebeurd en staan los van uw asielrelaas. De foto's van jullie huwelijk en de foto van jullie twee dochters staan mede los van uw asielrelaas.

Betreffende de foto's van uw echtgenoot waarop hij gewond lijkt kan er niet vastgesteld worden in welke omstandigheden deze foto's werden genomen. Het is ook bizar dat u verklaart dat M. wel werd ondervraagd na zijn terugkeer uit Turkije maar de autoriteiten toen geen geweld hebben gebruikt (CGVS, p. 11-12). Nochtans blijkt uit de stukken die u samen met uw advocaat voorlegt dat de letsels opgelopen zijn na de ondervraging bij terugkeer uit Turkije 2020 (zie bijlage 15). Hetzelfde met de andere foto's die u voorlegt van uw echtgenoot. Uit de foto's is evenwel niet af te leiden dat de verwondingen daadwerkelijk te wijten zijn door confrontatie met de Iraanse autoriteiten, laat staan dat er uit de foto's begrepen kan worden in welke omstandigheden hij deze verwondingen opliep. Aldus missen de foto's bewijskracht, net zoals het ziekenhuisrapport over uw man.

De foto's en bijhorend attest betreffende uw miskraam missen bewijskracht. De stukken kunnen uw these dat de miskraam aan mishandelingen gedurende uw arrestatie te wijten is niet onderschrijven. Een dergelijk attest geeft immers geen uitsluitel over de ware oorzaak van de vastgestelde aandoening. Evenmin impliceert de vaststelling van de arts dat hieruit een exclusief causaal verband kan worden afgeleid, noch dat dit de waarachtigheid van de vervolging zou kunnen aantonen.

De kopie van de oproeping van M. in verband met de elektronische inschrijving en de foto van M. tijdens de betoging in 2009 werden hierboven reeds besproken. In verband met de convocaties van uw echtgenoot die u na het persoonlijk onderhoud doorstuurde blijkt dat uit deze convocaties onmogelijk vast te stellen valt wat de reden van deze convocaties zijn. Op sommige convocaties wordt er zelfs geen naam vermeld. Betreffende de convocatie waar u gevraagd wordt om zich te melden kan niet worden vastgesteld wat de reden is dat u zich moet melden. Daaraan moet er nog worden toegevoegd dat documenten slechts het vermogen hebben om geloofwaardige verklaringen kracht bij te zetten, quod non in casu. Tenslotte moet er nog gewezen worden op de toegevoegde informatie dat valse juridische stukken in Iran tegen betaling te verkrijgen zijn.

Tenslotte legt u nog twee attesten van uw Belgische huisarts neer. In het ene attest stelt uw huisarts dat u depressief en ongelukkig bent omdat u van uw dochters gescheiden bent. In het andere attest, dat een zelfde opsteller doch een andere handtekening kent, stelt dat u geen fysieke letsels overhoudt aan ongewenst seksueel gedrag in België, maar dat u lijdt aan stress, slaapstoornissen, angst, afwezigheid en trillende handen. Als reden voor deze symptomen verwijst uw dokter naar uw verklaringen over gebeurtenissen in Iran. In deze attesten die geheel op uw verklaringen leunen kan geen bevestiging voor uw asielmotieven gevonden worden. In de mate u medische problemen wenst aan te brengen dient erop gewezen te worden dat u voor een beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf moet richten aan de Staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de zorgvuldigheidsplicht en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"De argumentatie in de beslissing is in strijd met de inhoud van het persoonlijk onderhoud, is stuitend en grotesk, overtreedt de beginselen van de logica en gaat in tegen de Iraanse realiteit

1. Verweerder baseert zijn weigeringsbeslissing op de ongerijmdheden tussen verzoeksters verklaringen bij Dienst Vreemdelingenzaken(DVZ) en haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud. Verweerder stelt dat "Vooreerst is het opmerkelijk dat u bij DVZ verklaarde zelf geen problemen te hebben gekend in Iran. U beriep zich bij uw aanmelding op de problemen van uw echtgenoot M.S. en verklaarde dat u vreest gearresteerd of geëxecuteerd te worden wegens de problemen die uw man kreeg met het Iraans regime. Echter haalt u tijdens het persoonlijk onderhoud d.d. 16.04.2021 plots aan dat u zelf ook problemen had in Iran en u daardoor genoodzaakt werd Iran te verlaten."

Verzoekster heeft nochtans in het begin van het persoonlijk onderhoud zelf in heldere bewoordingen uiteengezet (p.3-4 , CGVS) dat ze niet over haar trauma kon praten en dat ze door dat trauma geen vertrouwen heeft en bang is. Verzoekster heeft gevoelens van spanning en onrust die zij voor de gebeurtenissen niet had. Dit soort gevoelens uiten zich via woede-uitbarstingen, agressie of prikkelbaarheid, slecht slapen, concentratieproblemen, heel wakker en alert zijn en heftig schrikken van onverwachte dingen. Verzoeksters huisarts gaf aan dat zij ongelukkig en depressief is en angst, depressieve klachten, slaapstoornissen, stress ervaart door traumatische gebeurtenissen(Stuk 3). Bij mensen die op jonge leeftijd en langdurig getraumatiseerd zijn kan de ontwikkeling van hun persoonlijkheid verstoord raken. Ze hebben bijvoorbeeld onvoldoende zelfvertrouwen of zijn voortdurend achterdochtig, (stuk 4)

Verzoekster heeft een kopie van het attest van klachtneerlegging aanranding neergelegd tijdens haar persoonlijk onderhoud. Op verschillende ogenblikken tijdens het persoonlijk onderhoud(p. 18)stelt verzoekster duidelijk dat "Dit is de reden dat ik naar de psycholoog ging, omdat ik dit heb meegemaakt. Door wat er in het opvangcentrum is gebeurd heb ik in mijn hoofd alles teruggezien.(...) Wat er in de gevangenis is gebeurd en ik had ook een slechte ervaring met mijn eerste huwelijk. Het was bijna zoals verkrachting, mijn eerste huwelijk. En wat ik in de gevangenis heb meegemaakt en hier was ik veel rustiger geworden. Maar door wat er gebeurd was heb ik weer 's nachts nachtmerries gezien en was ik weer slecht geworden. Het is daar dat ik alles aan mijn zus heb gezegd, alles over mezelf."

Soms durven mensen met post-traumatische stressstoornis zich niet laten behandelen omdat ze bang zijn voor hun eigen emoties, omdat ze niet over het trauma kunnen praten, of omdat ze denken dat behandeling toch geen zin meer heeft. Bij gebeurtenissen zoals aanranding durft het slachtoffer niet over praten juist bij deze vormen van trauma krijgen mensen last van veel angsten, depressies, minderwaardigheidsgevoelens en schuld gevoelens. Tijdens haar eerste interview met de Dienst Vreemdelingenzaken was verzoekster erg bang en kon niet over haar problemen praten.

2. Verweerder stelt: "Daarnaast heeft u een zus in België. Er mag van u verwacht worden dat u op de hoogte bent dat België een veilig land is waar u voluit kan spreken over uw eigen problemen. U moest echter overtuigd worden door uw zus en wou pas over uw eigen problemen vertellen nadat zij u verzekerde dat het hier geen probleem is."

Het feit dat verzoekster moest aangemoedigd worden door haar zus kan bezwaarlijk tegen haar worden gebruikt. Daaruit kan immers geenszins worden afgeleid dat verzoekster de waarheid niet spreekt. Verweerder mag geen abstractie maken van alle emoties die verzoekster net als elke asielzoeker ondergaat en van de moeilijkheden en twijfels waarmee een asielzoeker te kampen krijgt. Er is veel (des)informatie die op asielzoekers afkomt van smokkelaars en andere asielzoekers waardoor het soms moeilijk is om juiste informatie te krijgen. Het kan haar dan ook niet ten kwade worden geduid dat zij het (juiste) advies van haar zus en overigens ook haar vorige advocaat heeft gevolgd en verklaard heeft wat zij heeft meegemaakt. Verzoekster heeft te goeder trouw gehandeld.

3. Verweerder stelt "Zo verklaarde u op de DVZ dat uw man anderhalf jaar geleden een briefje kreeg van de revolutionaire rechtbank om zichzelf aan te melden. Hij is daar niet naar toe geweest en jullie verlieten de stad Kish en vertrokken naar Tehran. Wanneer u tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd wordt naar deze brief blijkt al snel dat deze brief van de revolutionaire rechtbank waardoor jullie besloten Kish te verlaten, geen brief van de revolutionaire rechtbank is, maar u zelf toegeeft dat dit een brief van de stad Kish is. U haalt aan dat het een elektronische inschrijving is, maar zelf niet weet hoe het allemaal in elkaar zit."

Verzoekster heeft elke keer het woord "Ehzarie" gebruikt. Dat wil zeggen "oproepingsbrief of dagvaarding". Verzoekster verbaast zich dat in de bestreden beslissing steeds het woord "brief" wordt neergeschreven. De stad of gemeente Kish kan geen oproepingsbrief sturen, maar het is de rechtbank van Kish die een oproepingsbrief heeft gestuurd. Verzoekster heeft een kopie van de oproeping van haar echtgenoot aan de Protection Officier getoond.

Verzoekster wijst er op dat zij tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS verteld heeft dat er eerst een sms werd gestuurd en daarna moest haar echtgenoot zich elektronisch inschrijven via website van de revolutionaire rechtbank . Na elektronische aanmelding zoals verzoekster aangeeft, is het mogelijk om te zien op welke dag dat hij aanwezig moet zijn. Het is een soort oproepingsbrief, maar nog steeds elektronisch.

Verzoekster stelt (p.17 CGVS) "Dit is voor M. Dat hij werd opgeroepen. Hij moest zich aanmelden en bewijzen dat hij niet in die betogingen daar aanwezig was, hij moest bij het dichtstbijzijnde politiekantoor gaan daarvoor. Verweerder: Dat is dus een oproepingsbrief? Verzoekster: ja, hij kreeg zo'n sms, het is voor een elektronische inschrijving, Ik weet niet hoe het allemaal in elkaar zit. Verweerder: En waarvoor had hij een elektronische inschrijving nodig? Verzoekster: om zich aan te melden. Het is in Kish. Hij moest met een code zich aanmelden op deze website om zijn convocaties terug te vinden. Het stond er op: bv op die dag en op dat uur moest u daar aanwezig zijn."

4. Verweerder stelt over haar echtgenoot dat "Over de bezoeken van de Iraanse autoriteiten heeft u ook bijzonder weinig informatie. Zo weet u niet zeker welke diensten hem meenamen en naar welk kantoor ze hem meenamen."

Verzoekster verwijst naar een aantal rapporten van Amnesty International die de Iraanse realiteit beschrijven voor personen die ervan worden verdacht te demonstreren tegen het regime en die met geweld zijn verdwenen. Volgens deze rapporten weigeren de autoriteiten hen informatie te verstrekken. Zie rapport Amnesty International: "Iran: Detainees flogged, sexually abused and given electric shocks in gruesome post-protest crackdown - new report (stuk 5) :

"The report, *Trampling humanity: Mass arrests, disappearances and torture since Iran's 2019 November protests*, documents the harrowing accounts of dozens of protesters, bystanders and others who were violently arrested, forcibly disappeared or held incommunicado, systemically denied access to their lawyers during interrogations, and repeatedly tortured to "confess". They are among the 7,000 men, women and children arrested by the Iranian authorities within a matter of days during their brutal repression of the protests."

(vrije vertaling: Het rapport "Mensheid vertrappelen: massale arrestaties, verdwijningen en martelingen sinds de protesten van november 2019 in Iran", documenteert de schrijnende verhalen van tientallen demonstranten, omstanders en anderen die met geweld werden gearresteerd, gedwongen zijn verdwenen of incommunicado werden vastgehouden, systematisch de toegang tot hun advocaten worden ontzegd tijdens ondervragingen, en herhaaldelijk gemarteld om te "bekennen". Zij behoren tot de 7.000 mannen, vrouwen en kinderen die voor enkele dagen door de Iraanse autoriteiten zijn gearresteerd tijdens hun brute onderdrukking van de protesten.")

Zie rapport: Amnesty International: "Iran: Thousands arbitrarily detained and at risk of torture in chilling post-protest crackdown" (stuk 6):

"In dozens of cases reported to Amnesty International, detainees have had little or no contact with their families since their arrest and some have been held in conditions amounting to enforced disappearance, which is a crime under international law. **Relatives have told the organization they have visited police stations, prosecution offices, Revolutionary Courts, prisons and other detention centres to search for loved ones who have been forcibly disappeared but the authorities are refusing to provide them with information.**"

(Vrije Vertaling: "Gedwongen verdwijning en incommunicado detentie

In tientallen gevallen die aan Amnesty International zijn gemeld, hebben gedetineerden sinds hun arrestatie weinig of geen contact met hun familie gehad en sommigen zijn vastgehouden in omstandigheden die neerkomen op gedwongen verdwijning, wat een misdad is volgens het internationaalrecht.

Familieleden hebben de organisatie verteld dat ze politiebureaus, parketten, revolutionaire rechtbanken, gevangnissen en andere detentiecentra hebben bezocht om te zoeken naar geliefden die met geweld zijn verdwenen, maar de autoriteiten weigeren hen informatie te verstrekken.

"De wereld mag niet in stilte toekijken terwijl de Iraanse autoriteiten wijdverbreide mensenrechtenschendingen blijven plegen in hun meedogenloze poging om afwijkende meningen de kop in te drukken", zei Philip Luther.")

Het is dus zeer realistisch dat verzoekster niet zeker weet welke diensten hem meenamen en naar welk kantoor ze hem meenamen. Het verwijt, aldus verweerder, dat verzoeker geen informatie heeft, is, in de Iraanse context, dan ook grotesk.

5. Verweerder stelt "In België nam u deel aan een door de Partij PJAK georganiseerde betoging voor de Iraanse ambassade. Aangezien uw politiek engagement in België een uiting is van politieke overtuiging die u tot uw oppositiepraktijken in Iran aanzette plaatst het geheel van voorgaande menig vraagtekens bij de oprechtheid van het door u verklaarde politiek engagement in België. U bent etnische Azeri en alhoewel u verklaart dat de ideologie van een Koerdische partij waarvan u even moet

nadenken over de naam alvorens u PJAK antwoordt, u aanspreekt is het duidelijk dat u niet geassocieerd zal worden met de partij. (...) Gevraagd of u als Azeri zich mag aansluiten bij de partij antwoordt u bevestigend. Dit is verrassend aangezien PJAK geen goeie relatie heeft met Turkije, waarmee de Iraanse Azeri's historische en culturele banden hebben."

Voor verzoekster was dit **eerder een politieke stellingname**. Middels deze betoging voor de Iraanse ambassade vocht verzoekster op haar manier tegen het regime. Verzoekster stelt (p.19 CGVS) : "Dat ik nog steeds vecht tegen de regering. En ik wou dit verder zetten. (...) Voor de ambassade van Iran.(...)Doel: De rechten van de vrouw."

Op verschillende ogenblikken tijdens het persoonlijk onderhoud stelt verzoekster duidelijk dat haar kennis over de partij PJAK erg beperkt was. Het was vooral een politieke daad en stellingname.

Zelfs indien de kennis van verzoekster over de partij PJAK oppervlakkig was, wat inderdaad het geval was bij verzoekster aangezien de acties voor haar eerder een daad van politiek verzet waren tegen het regime, dan nog is de waarachtigheid van de deelname aan betogingen voor de partij PJAK in België compleet bijkomstig. Het enige wat relevant is, is de perceptie van haar acties door de Iraanse autoriteiten en het gevaar dat zij zou lopen bij terugkeer.

Verzoekster is geboren in Teheran en groeide op in Teheran. Zelfs haar beide ouders zijn geboren en getogen in Teheran. Het argument van verweerder ("Dit is verrassend aangezien PJAK geen goede relatie heeft met Turkije, waarmee de Iraanse Azeri's historische en culturele banden hebben.") is overbodig. Verzoekster heeft niets te maken met Turken uit Turkije of Azeri's uit Azerbeidzjan. Historische en culturele banden zijn voor verzoekster niet van belang, aangezien verzoekster van kinds af aan is opgegroeid met een andere cultuur in de hoofdstad Teheran. Wat voor haar belangrijk is, is dat PJAK tegen het Iraanse regime is en opkomt voor vrouwenrechten.

6. Het relaas van verzoekster is consistent, consequent en solide. Verzoekster stelt vast dat verweerder geen rekening heeft gehouden met de ernst van het relaas, ondanks de ernst waarmee een dergelijke problematiek in Iran moet worden benaderd, de verschillende bewijskrachtige documenten die verzoekster heeft neergelegd en de integriteit en de geloofwaardigheid van de persoon van verzoekster.

Conclusie

In geval van terugkeer zal verzoekster het slachtoffer worden van diverse ernstige mensenrechtenschendingen. Bij terugkeer zal men verzoekster niet met rust laten. Zij riskeert op zeer ernstige wijze een veroordeling omwille van politieke activiteiten en betogingen.

Verzoekster beroept zich op de essentie van de vluchtelingenconventie en de noodzaak van haar bestaan en verwacht dat uw Raad het vluchtrelaas van verzoekster op een meer serene en redelijke manier zal beoordelen en zal inzien dat :

- a. de actie van verzoekster politiek geïnspireerde daden waren
- b. deelname aan de betogingen van verzoekster menselijke daden van verzet waren tegen een regime waarvan geweten is dat het betogers vervolgt.
- c. die een bijna fatale afloop hebben gekend.
- d. de documenten die verzoekster neerlegt waarachtig zijn en verzoekster integer is

In geval van terugkeer zal verzoekster het slachtoffer worden van opsluiting en foltering Bij terugkeer zal men verzoekster niet met rust laten. Zij riskeert op zeer ernstige wijze een veroordeling omwille van politieke activiteiten en betogingen.

Zodoende meent verzoekster dat haar relaas voldoende geloofwaardig werd uiteengezet, en dat het aannemelijk is dat zij in geval van terugkeer naar Iran ernstige problemen zal krijgen en dat zijn vrijheid en leven er in gevaar zal zijn, overeenkomstig één van de criteria van de vluchtelingenconventie, omgezet in artikel 48/3 Vreemdelingenwet.

Verzoekster vraagt dan ook de erkenning als vluchteling."

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd:

- attest huisarts (stuk nr. 3);
- Nederlandse vereniging voor psychiatrie: "posttraumatische stress stoornis (PTTS): diagnose" (stuk nr. 4);
- Amnesty International: "Iran: Detainees flogged, sexually abused and given electric shocks in gruesome post-protect crackdown – new report" (stuk nr. 5);
- Amnesty International: "Iran: Thousands arbitrarily detained and at risk of torture in chilling post-protect crackdown" (stuk nr. 6).

2.2.2. Ter terechtzitting legt verzoekster, overeenkomstig artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota neer, met daarbij gevoegd vijf foto's waarop verzoekster te zien is tijdens een protest tegen het Iraanse regime *d.d.* 19 november 2021.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil. Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige

schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekster in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoekster al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.4. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Verzoekster vreest bij terugkeer naar Iran dat ze gearresteerd zal worden, dat ze minstens twintig jaar in de gevangenis zal belanden en dat ze haar kinderen niet meer zal kunnen zien omwille van haar oppositiepraktijken in Iran en België.

2.3.5.2. De commissaris-generaal heeft verzoeksters verzoek om internationale bescherming op individuele wijze onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven uiteengezet waarop hij zijn beslissing, dat er in verzoeksters hoofde geen persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming, steunt. Verzoeksters verzoek om internationale bescherming wordt meer bepaald geweigerd omdat (i) er geen geloof kan worden gehecht aan de door haar aangehaalde problemen in Iran, gelet op een aantal markante ongerijmdheden tussen haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud, zijnde inconsistenties die de kern van haar asielrelaas raken en waardoor het geloofwaardig karakter van het voorgehouden asielrelaas volledig wordt ondermijnd; (ii) verzoekster vaag en oppervlakkig blijft over de betogingen waar ze in het verleden aan deelnam waardoor er geen geloof kan worden gehecht aan haar voorstelling dat ze betrokken was bij oppositiepraktijken in Iran en dat ze hierdoor geviseerd werd en nog steeds wordt door de Iraanse autoriteiten; (iii) er een vraagteken kan worden geplaatst bij de oprechtheid van het door verzoekster verklaarde politiek engagement in België, zijnde deelname aan één betoging georganiseerd door de partij 'PJAK', aangezien dit een uiting is van haar politieke overtuiging die haar tot haar niet geloofwaardige oppositiepraktijken in Iran aanzette; (iv) de veronderstelling van verzoeksters advocaat dat ze het 'lastig' zou hebben in Iran omwille van haar gebrek aan een geloofsovertuiging, de bekering van haar broer of de perceptie dat haar familie modern is nergens in verzoeksters verklaringen wordt weerspiegeld waardoor het niet kan worden weerhouden als asielmotief; (v) de toekenning van het vluchtelingenstatuut aan verzoeksters broer niet *ipso facto* met zich meebrengt dat dit ook aan verzoekster moet worden toegekend en (vi) de door haar in de administratieve procedure gevoegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van haar verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

2.3.5.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekster geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin.

2.3.5.4. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift voor een zeer groot deel voorbijgaat aan de bijzondere, omstandige en pertinente motieven van de bestreden beslissing en weinig ernstige pogingen onderneemt om deze motieven, die steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij echter in gebreke blijft. Gelet op het geheel van de motieven, zoals uiteengezet in de bestreden beslissing, oordeelt de verwerende partij op goede gronden dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters voorgehouden vrees. Gelet op het voorgaande weerlegt verzoekster de concrete vaststellingen van de bestreden beslissing ter zake, die allen steun vinden in het administratief dossier, niet. Deze vaststellingen zijn pertinent en worden door de Raad overgenomen.

2.3.5.5. Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekster de bestreden beslissing niet op dienstige wijze aanvecht of betwist waar terecht wordt gesteld dat verzoekster geen elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, dat het commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in haar hoofde heeft kunnen vaststellen en dat haar medische situatie niet van aard is om aan te tonen dat het standaard-procedureverloop in het gedrang zou zijn en er zich bijkomstige steunmaatregelen opdringen.

Verzoekster gaf in haar verklaring 'bijzondere procedurele noden' bij de Dienst Vreemdelingenzaken zelf eenduidig en uitdrukkelijk aan dat er volgens haar geen elementen of omstandigheden waren die het vertellen van haar verhaal of haar deelname aan de procedure internationale bescherming konden bemoeilijken. Bovendien formuleerde noch verzoekster, noch haar advocaat, enig bezwaar tegen het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal. Evenmin maakte één van hen er melding van dat van verzoekster in het kader van dit onderhoud geen volwaardige verklaringen mocht worden verwacht. Verzoekster toont gelet op het voorgaande niet aan dat er bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen.

2.3.5.6. Verzoekster tracht in onderhavig verzoekschrift weliswaar te laten uitschijnen dat zij ingevolge posttraumatische stressstoornis zou hebben gekampt met angst en schrik om over haar problemen te praten, doch zij slaagt er niet in dit hard te maken.

Meer bepaald tracht verzoekster de ongerijmdheden en inconsistenties tussen haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en bij het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) *in globo* te verklaren door haar opgelopen trauma, waar ze niet over kon praten en waardoor ze geen vertrouwen in de Belgische asielinstanties heeft en bang is. Ze duidt op haar gevoelens van spanning en onrust die ze voor de gebeurtenissen niet had, verwijst naar het attest van haar huisarts en naar de kopie van het attest van klachtneerlegging inzake aanranding. Verzoekster voert ook aan dat ze te goeder trouw heeft gehandeld en dat uit het feit dat ze aangemoedigd en overtuigd moest worden door haar zus en overigens ook door haar vorige advocaat om over haar eigen problemen te praten niet afgeleid kan worden dat ze de waarheid niet spreekt. De verwerende partij mag volgens haar geen abstractie maken van alle emoties die zij net als elke asielzoeker ondergaat en van de moeilijkheden en twijfels waarmee een asielzoeker te kampen krijgt.

Er weze vooreerst herhaald dat, in hoofde van verzoekster, noch door de Dienst Vreemdelingenzaken, noch door het commissariaat-generaal bijzondere procedurele noden werden vastgesteld. Ook tijdens het persoonlijk onderhoud gaf noch verzoekster, noch haar advocaat, te kennen dat verzoekster niet in staat was om op volwaardige wijze aan de asielprocedure deel te nemen en volledige en precieze verklaringen af te leggen. Weliswaar verklaarde verzoekster dat zij niet over haar trauma kon praten en dat ze door dat trauma geen vertrouwen heeft en bang is (administratief dossier, stuk 4, notities persoonlijk onderhoud, p. 3-4 en 18), maar zij maakt geenszins gewag van een mogelijke impact hiervan op haar cognitief vermogen, haar herinneringen, of de mogelijkheid om op een gedegen manier haar asielmotieven toe te lichten. De aard en de impact van de post-traumatische stressklachten waaraan verzoekster beweert te lijden worden bovendien niet gestaafd aan de hand van medische en/of psychologische attesten. De enkele verklaring van de huisarts (stuk 3 bij het verzoekschrift), waaruit blijkt dat hij verzoekster gezien en onderzocht heeft en daarbij vaststelde dat ze zeer ongelukkig is omwille van de scheiding van haar jonge kinderen en dat ze daardoor depressief en ongelukkig is,

volstaat geenszins om gewag te kunnen maken van een post-traumatische stressstoornis. Een ander attest van dezelfde huisarts, met een stempel, doch geen identieke handtekening als stuk 3 bij het verzoekschrift (administratief dossier, map documenten, stuk 11) stelt dat verzoekster geen fysieke letsels overhoudt aan ongewenst seksueel gedrag in België maar dat ze lijdt aan stress, slaapstoornissen, angst, afwezigheid en trillende handen, waarbij de dokter, als reden voor deze symptomen, verwijst naar verzoeksters verklaringen over gebeurtenissen in Iran. In deze attesten, die geheel en louter op verzoeksters verklaringen leunen, kan, zoals de verwerende partij terecht aanhaalt, geen bevestiging voor de asielmotieven worden gevonden. De Raad stelt dan ook vast dat verzoekster geen enkel medisch en/of psychologisch attest bijbrengt waaruit blijkt dat zij omwille van psychische problemen niet in staat is een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. Zij verklaarde overigens zelf ten tijde van het persoonlijk onderhoud niet in behandeling te zijn bij een psycholoog. Een verwijzing naar een niet-gestaafde psychische gezondheidstoestand is vanzelfsprekend niet van aard om de verschillende vaststellingen in de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen. Het artikel over posttraumatische stressstoornis waaruit onder meer blijkt dat bij mensen die op jonge leeftijd en langdurig getraumatiseerd zijn de ontwikkeling van de persoonlijkheid verstoord kan raken en die bijvoorbeeld onvoldoende zelfvertrouwen hebben of voortdurend achterdochtig zijn (stuk 4 bij het verzoekschrift), is slechts een algemeen artikel dat allerminst iets zegt over de situatie van verzoekster zelf. Verzoekster laat bovendien na om zelf en *in concreto* aannemelijk te maken of aan te tonen dat, waar of op welke wijze haar trauma's van invloed zouden zijn (geweest) op haar verklaringen. Evenmin toont zij aan de hand van concrete elementen of argumenten aan dat, waar of hoe dit van invloed zou zijn geweest op de inhoud van de bestreden beslissing en motivering. Ten slotte wijst de Raad er nog op dat verzoekster een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud vroeg en kreeg (administratief dossier, stuk 5, aanvraag *d.d.* 16 april 2021 en aangetekend schrijven commissariaat-generaal *d.d.* 21 april 2021), waarna verzoekster heeft nagelaten aan te duiden waar zij, zij het door trauma, wantrouwen of angst, haar asielmotieven niet of op incorrecte wijze heeft verwoord.

De vergoelijking dat ze door stress tijdens het gesprek bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet over haar eigen problemen wou vertellen en geen vertrouwen had in de asielinstanties, kan voorts niet worden aangenomen. Hoewel wordt erkend dat elk verhoor een zekere mate van stress met zich brengt, ontslaat dit verzoekster niet van de plicht haar persoonlijk relaas zo volledig en correct mogelijk uiteen te zetten, gelet op het feit dat de beslissing van een persoon om zijn land te verlaten dermate fundamenteel en ingrijpend is en de feiten die hiertoe aanleiding hebben gegeven geen details betreffen. Het argument dat verzoekster erg bang was en niet over haar problemen kon praten tijdens haar eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken doet geen afbreuk aan deze plicht en kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd ter weerlegging van de vaststellingen in de bestreden beslissing. Bovendien kan redelijkerwijze worden verwacht dat bepalende ervaringen in iemands leven dermate in het geheugen gegrift staan dat deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven, los van stress of wantrouwen tegenover de asielinstanties. Op een verzoeker om internationale bescherming rust de verplichting om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen voor de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Aan het feit dat iemand zich wendt tot de autoriteiten van een bepaald land teneinde er diens status van vluchteling te doen erkennen, is bovendien inherent het vertrouwen in de autoriteiten waaraan men de bescherming vraagt verbonden, zodat verwacht mag worden dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van het vertrek of de vlucht uit het land van herkomst. Verzoekster dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview. Het mag dan ook ten zeerste verbazen dat verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde zelf geen problemen te hebben gehad in Iran, dat ze verzwegen dat ze er werd gearresteerd en opgesloten voor twee maanden en tien dagen en dat ze wordt gezocht door de Iraanse autoriteiten wegens het deelnemen aan betogingen.

Dat verzoekster bang was tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken dan wel stress en wantrouwen in de Belgische asielinstanties heeft, kan dan ook geenszins worden weerhouden als verklaring voor de toch wel talrijke ongerijmdheden en inconsistenties tussen haar opeenvolgende verklaringen, die pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier.

2.3.5.7. Wat betreft de inconsistenties in verband met de voorgehouden problemen van haar echtgenoot en meer bepaald in verband met de brief van de revolutionaire rechtbank om zich aan te melden, werpt verzoekster op dat zij telkens het woord 'Ehrazie' heeft gebruikt, wat betekent 'oproepingsbrief' of

'dagvaarding', en dat ze er zich over verbaast dat in de bestreden beslissing telkens het woord 'brief' wordt neergeschreven. De stad of gemeente Kish kan geen oproepingsbrief sturen maar het is de rechtbank van Kish die een oproepingsbrief heeft gestuurd. Verzoekster wijst er voorts op dat zij tijdens het persoonlijk onderhoud heeft verteld dat er eerst een sms werd verstuurd en dat haar echtgenoot zich daarna elektronisch moest inschrijven via de website van de revolutionaire rechtbank. Na elektronische aanmelding is het dan mogelijk om te zien op welke dag hij aanwezig moet zijn. Het is een soort oproepingsbrief, maar nog steeds elektronisch.

Dat in de bestreden beslissing wordt neergepend dat verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat haar echtgenoot een 'briefje' kreeg van de revolutionaire rechtbank om zichzelf aan te melden, is louter de schriftelijke neerslag van wat zij toen zelf verklaarde (zie vragenlijst Dienst Vreemdelingenzaken, vraag 5). Tijdens het persoonlijk onderhoud werd gevraagd "*dat is dus een oproepingsbrief*" en toen verklaarde verzoekster dat het gaat om een oproeping voor een elektronische inschrijving, die uitgaat van de stad Kish en niet van de revolutionaire rechtbank (zie notities persoonlijk onderhoud, p. 18, 25-26). Dat verzoekster zich thans beklaagt over een mogelijks vertaalprobleem, kan niet worden aangenomen. Zij maakte geen opmerkingen over de vertaling, noch over het gezegde bij de Dienst Vreemdelingenzaken, noch over het gezegde tijdens het persoonlijk onderhoud. Mogelijke vertaalproblemen verklaren overigens geenszins de tegenstrijdigheid, die pertinent is want betrekking hebbende op de aanleiding voor verzoekster om de stad Kish te verlaten en die steun vindt in het administratief dossier. Verzoekster slaagde er niet in de problemen van haar echtgenoot eensluitend voor te stellen. Haar verklaringen waren duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar en de tegenstrijdigheid kan met de voormelde *post factum* bewering, dat de stad Kish geen oproepingsbrief kan sturen maar dat het de rechtbank van Kish is die een oproepingsbrief heeft gestuurd en het herhalen van het gestelde tijdens het persoonlijk onderhoud, niet worden weerlegd. Het wekt overigens ook verbazing op, zoals de verwerende partij terecht aanhaalt, dat verzoekster over de bij de Dienst Vreemdelingenzaken opgegeven vluchtaanleiding, met name het brandgeval waar volgens haar haar echtgenoot verantwoordelijk werd voor gesteld door de Basij (zie vragenlijst, vraag 5), met geen woord meer rept tijdens het persoonlijk onderhoud. Verzoekster laat deze vaststelling geheel ongemoeid in het verzoekschrift.

2.3.5.8. Hetzelfde kan worden gesteld over de overwegingen uit de bestreden beslissing in verband met de niet-consistente verklaringen over de huidige verblijfplaats van de echtgenoot en betreffende haar paspoort. Deze overwegingen blijven, bij gebrek aan enig dienstig verweer, onverminderd gelden en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

2.3.5.9. De vastgestelde inconsistenties raken aan de kern van het voorgehouden asielrelaas en ondermijnen, zoals de verwerende partij ook opwerpt, volledig het geloofwaardige karakter van dit asielrelaas.

2.3.5.10. De omstandige en pertinente overwegingen van de bestreden beslissing op basis waarvan de commissaris-generaal besluit dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters voorstelling dat zij betrokken was bij oppositiepraktijken in Iran en dat zij daardoor gevisieerd wordt door de Iraanse autoriteiten, laat verzoekster in haar verzoekschrift volledig onverlet. De Raad maakt deze overwegingen, die draagkrachtig en pertinent zijn en die steun vinden in het administratief dossier, dan ook tot de zijne. Op grond van deze overwegingen kan ook geen geloof meer worden gehecht aan het bezoek van de Iraanse autoriteiten naar aanleiding van de arrestatie van verzoekster vriendin M.S.

2.3.5.11. Aangaande de overweging in de bestreden beslissing dat verzoekster bijzonder weinig informatie heeft over de bezoeken van de Iraanse autoriteiten werpt ze in het verzoekschrift op dat het zeer realistisch is dat zij niet zeker weet welke diensten haar echtgenoot meenamen en naar welk kantoor ze hem meenamen. Zij verwijst hiervoor naar twee rapporten van Amnesty International (stukken nrs. 5 en 6) die de Iraanse realiteit beschrijven voor personen die ervan verdacht worden te demonstreren tegen het regime en die met geweld zijn verdwenen. Volgens deze rapporten weigeren de autoriteiten hen informatie te verstrekken. Verzoekster besluit dat het verwijt van de verwerende partij dat verzoekster geen informatie heeft, in de Iraanse context, dan ook grotesk is.

In de bestreden beslissing wordt dienaangaande als volgt gesteld:

"Over de bezoeken van de Iraanse autoriteiten heeft u ook bijzonder weinig informatie. U vertelt enkel dat ze uw echtgenoot meenamen een week of 10 dagen nadat hij uit Turkije terugkwam (CGVS, p. 12). Zo weet u niet zeker welke diensten hem meenamen en naar welk kantoor ze hem meenamen (CGVS,

p. 13). Ook betreffende het bezoek na de betoging kunt u niet vertellen wanneer ze langskwamen (CGVS, p. 13)."

De verwijzing door verzoekster naar voormelde rapporten van Amnesty International is te dezen niet dienstig. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op de persoon van verzoekster of haar echtgenoot. Dergelijke algemene informatie kan geenszins volstaan om te verklaren waarom verzoekster zo weinig kon vertellen over het bovenvermelde. Het betreft overigens kritiek op een overtollig motief zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing. Immers blijkt voldoende uit de overige door de verwerende partij aangehaalde motieven dat aan het door verzoekster voorgehouden asielrelaas totaal geen geloof kan worden gehecht.

2.3.5.12. In verband met het politiek engagement in België haalt verzoekster in het verzoekschrift aan dat haar deelname aan één betoging voor de Iraanse ambassade, georganiseerd door de partij 'PJAK', eerder een politieke daad en stellingname tegen het Iraanse regime was en dat ze reeds aangaf dat haar kennis over de partij 'PJAK' erg beperkt en oppervlakkig was. De waarachtigheid van haar deelname, als etnische Azeri aan een betoging van de Koerdische partij 'PJAK' in België, is volgens haar compleet bijkomstig. Wat voor haar belangrijk is, is dat 'PJAK' tegen het Iraanse regime is en opkomt voor vrouwenrechten. Het enige wat relevant is, is de perceptie van haar acties door de Iraanse autoriteiten en het gevaar dat zij zou lopen bij terugkeer. Ter terechtzitting verklaart verzoekster nog aan een tweede manifestatie tegen het Iraanse regime te hebben deelgenomen op 19 november 2021 en ze legt een aantal foto's neer die haar aanwezigheid op die manifestatie moeten staven.

Los van de vraag of het waarachtig kan zijn dat verzoekster, als etnische Azeri, deel zou nemen aan een betoging uitgaande van de Koerdische partij 'PJAK', dient erop te worden gewezen dat het geenszins aannemelijk is dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zouden zijn van de slechts twee deelnames van verzoekster aan manifestaties tegen het Iraanse regime in België. Zoals verzoekster zelf aangaf, maakte ze slechts deel uit van het geheel van betogers tijdens de eerste manifestatie en vervulde ze geen speciale rol (notities persoonlijk onderhoud, p. 20) en uit de neergelegde foto's blijkt enerzijds dat ze tijdens de eerste betoging een mondkapje droeg waardoor ze minder herkenbaar was en anderzijds dat ze tijdens de tweede manifestatie eveneens geen speciale rol vervulde. Het is dan ook geheel onwaarschijnlijk dat verzoekster omwille van haar deelname aan deze twee betogingen in België door het Iraanse regime als lid van de oppositie gepercipieerd zou worden en zij om deze reden vervolging zou riskeren vanwege de Iraanse overheid.

2.3.5.13. Ter weerlegging van de overwegingen in de bestreden beslissing in verband met de veronderstelling van verzoeksters advocaat dat verzoekster het 'lastig' zou hebben in Iran omwille van haar gebrek aan een geloofsovertuiging, de bekering van haar broer of de perceptie dat haar familie modern is en in verband met de toekenning van het vluchtelingenstatuut aan verzoeksters broer, voert verzoekster in het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan. Bijgevolg blijven betreffende overwegingen onverminderd overeind.

2.3.5.14. Het relaas van verzoekster is, in tegenstelling tot wat zij in haar enig middel voorhoudt, allerminst consistent, consequent, solide en ernstig.

De door verzoekster neergelegde documenten, opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoekster overigens niet worden weerlegd of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.6.1. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekster, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekster dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a), en b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekster geen andere persoonlijke elementen of omstandigheden aanbrengt op basis waarvan in haar hoofde kan worden aangenomen dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt gevisieerd. Verzoekster maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in haar land van herkomst zou hebben gekend.

2.3.6.2. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekster een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

2.3.6.3. In hoofde van verzoekster kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.3.7. Waar verzoekster aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekster neergelegde documenten en relevante landeninformatie, en dat verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud op het commissariaat-generaal *d.d.* 16 april 2021 de kans kreeg om haar redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk die het Farsi machtig is en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekster op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.9. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.10. Waar verzoekster in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf januari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS